



Class

E 725

Book

.5

J4H5

Author

Title

Imprint

Jewish Patriotism and its Martyrs

IN THE SPANISH-AMERICAN WAR 1898

A SERMON

DELIVERED AT THE SYNAGOGUE SONS OF ISRAEL,

13—15 Pike Street, New York.

On Sabbath Morning, the 17th Shebat, 5659.

January 28th, 1899,

—BY—

RABBI A. E. HIRSCHOWITZ.

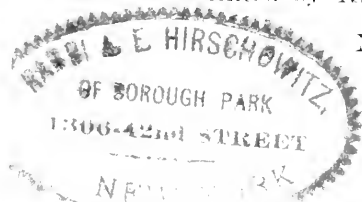
TRANSLATED BY

A RUSSIAN-AMERICAN HEBREW



Printed by A. Sheinkopf, 210 Clinton St.

NEW YORK.



JUL 28 1912

20

Now these are the words of the letter that Jeremiah, the prophet sent from Jerusalem to the elders of the captives, and to the priests and to all the people whom Nebuchadnezzar had carried away captive from Jerusalem to Babylon, (*Jeremiah* 29—4) saying: Thus saith the Lord of hosts, the God of Israel, unto all the captives. Build ye houses and dwell in them; and plant gardens, and eat the fruit of them; take ye wives and beget sons and daughters; and take wives for your sons, and give your daughters to husbands, that they may bear sons and daughters, and multiply ye there, and be not diminished, and seek the peace of the city whither I have caused you to be carried away captive, and pray unto the Lord for it; for in the peace thereof shall ye have peace.

Our history teaches since the days of Moses Nazaritic sects existed among Israel, developing such extreme ascetics as abandoning the building of homes and living in complete celibacy.

Such sects became quite numerous after the destruction of our sacred temple, as we find it detailed in (*Talm. Babl Babla Bathra* 60 B.) as follows:—The Rabbis taught since the destruction of the second temple that Separatists [Nazarenes] multiplied in Israel such who vowed not to eat meat nor drink wine and other abstinences, becoming so rigid that Rabbi Ishmael ben Elisha taught, from the date of the destruction of the temple it is a law that we impose upon ourselves abstemiousness, and from the period of Edomic tyrannical reign over us, decreeing annulment of Torah and its commandments, even forbidding us to enter into the covenant of a son (this commentary explains the practice of circumcision)

be it a law that we decree upon ourselves to forsake marriage, so as to give no birth to any offspring in order that the seed of Abraham become extinct.

To defeat such threatening annihilation or National suicide; Almighty God inspires Jeremiah to plead with captive Israel, console their misfortunes, comfort their aching hearts—awaken them to speak good tidings, so that they may strengthen their hearts and hands encouraging them to act bravely; with such enthusiasm Jeremiah utters the words of God. Build ye houses and dwell in them; and plant gardens and eat the fruit of them. Take ye wives etc., that ye may be increased there and not diminished. Such progressive commandments fulfilled being the only effective and true law necessary for the preservation of a nation.

But the unselfish prophet urges on his captive people nobler aims than mere self-preservation by requiring them to utilize their best efforts to advance the peace of their adopted country saying: Seek the peace of the city whither I have carried you captives and pray unto the Lord for it; for in the peace thereof shall ye have peace.

DEAR FRIENDS:—

Over eighteen centuries elapsed since our people were driven from the holy land and scattered around the cardinal points of the earth, travelling from nation to nation and not a people or language ever received us as hospitably and with as wide opened arms as the American people—this enlightened country who selected its head rulers when first established, the steadfast, honest George Washington, president, with peerless renowned councilors [blessed be their memory] who elevated the standard of this country with the assistance of Providence from on high, fulfilling the words of God through Moses his servant [*Exod.* 23—9] Thou shall not oppress

a stranger, for ye know the heart of a stranger. Dent. 10-19. Love ye therefore the stranger, for strangers, were ye in the land of Egypt.

Through a standard of Mosaic equality this country practically lived up to Hillel's summing up of the Torah. "What thow wouldst not have thy neighbor do unto thee, do not unto others"; therefore in due recognition of heavenly prosperity, for successfully liberating themselves of an oppressive yoke and banishing the voice of oppression suffered in their country — they open the gates of their land, inviting all the unsettled seeking habitation, away from the reach of despotic rulers; — all comers to this God blessed country, come and partake equally of the Mosaic legislation (Lev. 24-22). One manner of law as well for the stranger, as for one your own country; granting equal privileges in the distribution of its country's fruits and resources, as seems goodly fit in the stranger's sight — much more opening widely the doors to houses of knowledge and all industries equally to the poor as to the rich, thereby polishing public opinion to shine as lustrous as the sun at noon; for such beneficence of this country, our religious law impels us with the patriotic duty, to seek for the peace and weefare for the this country forever.

To impress you further with our debt of gratitude due this country, I pray of you my worthy auditors your attention to the following beautiful Midrashic interpretation which can be viewed almost prophetically [Mid. Rab. Exod. Sect 4] Apropos to the passage in Ex. And Moses went forth and returned to Jethro his father-in-law; the Rabbis refer to Prov. 17-17. A friend loveth at all times and a brother in adversity is born originating the historic fact that at all times when a redeemer was truly needed to help humanity out of its difficulties, a helpful brother was always found; the friend who loveth at all times Jethro

was esteemed to be by Moses for sheltering him when fleeing from Pharaoh who sought his life — from these propositions the Rabbis concluded thus: whoever takes it upon oneself to do a good act — due reward for such good acts will not cease from such a household.

The reward to Jethro for redeeming Moses Israel's redeemer from the pursuit of an enemy, lasted for generations that subsequently the same heroic household deserved to redeem Israel again by cutting off Israel's enemy Sisera: — as is related in Judge 4. 17. Sisera fled away on his feet to the tent of Jael the wife of Heber the Kenite who slew him.

Like reward rebounded to these United States for so goodly sheltering our ancestors from their persecutor, the Spaniards, enemies of light. This fact remonstrates the Midrashic interpretation as with Jethro the friend of Moses applying likewise to this Country the friends of our people, whose present generation deserved to vanquish the like enemy; succeeding gloriously to deliver the oppressed from their cruelties, which President McKinley called insufferable — lowering the boisterous pride of the Spaniards and crumbling the lofty arm of that cruel nation. This achievement is indeed a beautiful crown of victory to the fame of this Country that will endure forever.

Therefore it is incumbent upon our Jews to joy in its peaceful rejoicings, and partake of its sorrows when in trouble and at war, as the Midrashic sages amplify on the same subject previously quoted; as follows: Exod. 3. 10. "Now come and I will send thee unto Pharaoh;" the hesitancy of Moses in obeying the call, the Rabbis ascribe as due to the noble character of Moses — whom they picture, as remonstrating with the Lord saying: Oh, I cannot go without the permission of Jethro, my benefactor, who received me "a fugitive stranger" with the fondness as if I were his son; from this model of gratitude, the sages

draw the rule to make it a duty of even placing ones life in danger to recompense duly for hospitable treatment received in time of need as in the example of Moses' daring hesitancy to comply with God's will meaning as in Gen. 2, 17. sure death. But when Moses finds he must obey he returns first to Jethro his father-in-law, as if to take permission to leave.

The sages further exemplify from Kings 1-17-20, Elijah questioning God's justice while saying: "Hast thou also brought evil upon the widow with whom I sojourn by slaying her son"? Still the all just God Almighty forgive Elijah's impertinence, being an escapade through his ardent desire to deal benevolently with his kind mistress as is written: And the Lord heard the voice of Elijah.

Now with such fervent appreciation for hospitable treatment inherent with us, when this Country preparing for war against the cruel enemy, not for conquest of territory, nor to possess itself of undue riches, but only to exercise their love of liberty; free the oppressed from unrelenting oppressors. The youth of Israel true to their fame of heroism, freely volunteered in response to the Call to Arms, knowing well that going to the battle field means sacrifice of lives; and in many instances even against the pleasure of their poor parents.

And what impelled such bravery? The enthusiastic knowledge for freedom from persecution extended our brethren; sheltering them from trouble, therefore our youth imbued with the spirit of our sages opportunely offered their lives for the kindness of being well sheltered.

NOW DEAR FRIENDS:—

As to the martyrs of Israel fallen in battle through which they sanctified the name of Israel among the nations by the zealous sacrifice of their pure-hearted, youthful lives, so that our ancestors cannot reproach us with the stigma of unpatriotism;

such as partaking only of the fat of the land, and evading service when the country is in need; it is therefore a holy duty upon us to show the sympathy of our hearts; how precious in our estimation we value these sanctified desirably chosen; who poured out their blood while offering their lives for their beloved and adopted country. Going forth in unity with their American brethren to fight the battle of duty, the battle for freedom and love of humanity. But it is our bounden duty, friends, to supplement our hearty sympathy with practical deed, so that each of us contribute a free will offering to aid the erection of a beautiful monument that will record as lasting as stone, the memory of these holy departed souls, so that future generations may see and learn to love and esteem the land of their birth and its dwellers as faithful brethren, in fulfillment of Scripture Malachi 2. 10. "Have we not all one father? Hath not one God created us?"

Therefore let it be a holy duty upon all of us to guard and fulfill the statutes of this Country, to seek after its peace and good and pray for her unto God continually, to guard and save her from all trouble and affliction. That only righteous rejoicing and gladness be in her reach all the days; with growing prosperity to all the land and its dwellers.

May a beautiful spirit of wisdom and understanding inspire our rulers with their counsellors for the good of the country and its inhabitants. Amen!



IN MEMORIAM.

REVEREND AND DEAR SIR:—

The Sub-Committee chosen by the National Monument Committee having in charge the erection of the National Monument to the men who went down with the battleship Maine, our soldier heroes of the Cuban and Manila battlefields, and the brave fellows who died in camp, earnestly desire that one Sabbath be set apart, upon which congregational observance may be given in all Synagogues of the United States, to the heroism of the men whose lives were lost in the service of their country, either on the battlefield or from illness in camp.

It is the earnest desire of the National Committee, and of this Sub-Committee, that the soldiers, sailors and marines should be fittingly remembered at this time by a memorial service that will tell in how high esteem a Nation holds the men who met death under its Flag.

Will you not upon the 28th day of January next, in your Synagogue services, pay to the memory of the soldiers who died in their country's defense, the public tribute which is their due, and make a contribution to add some stones to the shaft which is to make their fame lasting. It is desired to make this a "Soldier's Memorial Day" in all the Jewish Congregations of the Country.

If this proposition meets with your indorsement, will you kindly answer by *return mail* to PAUL LATZKE, *Secretary of the National Monument Committee, Room 80, 154 Nassau St. N. Y.*

All remittance should be made to GEORGE J. GOULD, *Treasurer of the National Committee, Western Union Building, 195 Broadway, New York.*

Sincerely yours,

JULIUS FREIBERG, *President Union of American Hebrew Congregations.*

ISAAC M. WISE, *President Central Conference of American Rabbis.*

JOSEPH SILVERMAN, *1st Vice-President Central Conference of American Rabbis.*



ישיגו ונסו יגון ואנחה, וממרום יופיע רוח חכמה ובינה בלב יועציה ושריה, ורוח גבורה לאנשי מלחמתה, משיבי מלחמה שגרה, לטובת הארץ ויושביה, ולטובת כל מין האנושי, ויהיו למופת ולנס לכל יושבי ארץ ותבל עד יבא לציון גואל אמן אמן סלה.



אחרי בן התפלל הש"ץ המפואר הר"ר ישראל קופער נ"י

תפילה בעד שלום המדינה במיש"נ בסדר תפילה.

מזמורי תהילים קפיטעל ט"ז, ב"ז, ל"ז.

אל מלא רחמים להקדושים, שנהרגו ושנטבעו ושמתו במלחמה.

אב הרחמים במיט"נ בסדר תפילה.

לתפילתו, ולא עיד. אלא שכל הפיתה פתחו לחבירו חייב בכבודו יותר מאביו ומאמו - אתה מוצא בעת שגלקח אליהו מאלישע, וזכה ליטול פי שנים ברוחו, היה לו לילך אצל אביו ואמו להחיותם, כמו שהחיה בן אבסניא שלו, וכן אליהו היה לו להחיות אבותיו, כמו בן הצרפית, - אלא שמסר נפשו על אבסניא שלו.

לכן בצאת העם האמריקאני לערוך מלחמה לקראת אויב האכזרי (לא להרחיב ארצם ולרשת מושבות לו להם) כי אם באהבתם לקרא לשבויים דרור, ולהציל עשוקים מיד עושקיהם בה, התנדבו בחורי ישראל לצאת עמהם לקראת נשק, והעירו למות נפשם על שדי קטל (וכמה נגד רצון הוריהם) ומה המריצים לכך? הרגש הדתי, והכרת טובה אשר פעם בנפשם העדינה) לאחיהם האמריקאנים, אשר פתחו למו פתח בצר להם, זאת המריצים, ועל כן מסרו נפשם על אבסניא שלהם כמו אליהו ואלישע.

ועתה אחי!

אלה בחורי ישראל הקדושים, אשר קדשו שם ישראל בעמים - בדמי ימיהם, ובנפשם - ברגש לבבם הטחורה (לכל נהיה עוד להרפה בגוים לאמור, רק מטוב הארץ יאכלו בני ישראל וביום צרה וצוקה יסתריקו) - לכן חוב קדוש הוא עלינו להראות רחשי לבבינו בייקרים המה לנו אלה הקדושים בחורי המה, אשר שפכו דמם, ומסרו נפשם על האבסניא שלהם, בצאתם יחד את יתר אחיהם האמריקאנים ללחום מלחמת מצוה, מלחמת החופש לאהבת אדם!

אבל אחי בני עמי!

עלינו להראות רחשי לבבינו בפועל - כאשר כל אחד מאתנו יתן נדבת לבבו הטחורה לחקים עמוד פאר לציון על קבר אלה הקדושים, למען יראו דור יבא, בנים יולדו ויקחו מוסר, לאהוב ולהוקיר ארצם, ארץ מולדתם ויושביה כאחים נאמנים, כדברי הנביא (מלאכי ב' 10) הלוא אב אחד לכלנו, הלוא אל אחד בראנו וגו', - לשמור ולקיים חוקי המדינה, לדרוש שלומה וטובתה, ולהתפלל בעדה אל ה' תמיד, להצילה מכל צרה ונזק, רק שישון ושמחה

ודבר נפלא הנני להשמיע באזני שומעי הנכבדים, מה שאמרו חכמי המדרש (שמות רבה פ"ד) והיא מעין נבואה מימש (זה לשונם שם) (כתיב שמות ד' 18), וילך משה וישב אל יתרו חותנו". (הה"ד משלי י"ז) בכל עת אוהב הרע, ואהב לצרה יולד. מי היה אוהב הרע? זה יתרו שקבל משה טהרה בורח מפני פרעה, מכאן אתה למד, מי שקבל על עצמו לעשות מצוה, אין אותה מצוה פוסקת מביתו-מצותו של יתרו שקבל בתוך ביתו נואל שברה מפני השונא עמד מביתו-שקבל שונא שברה מפני הנואל והרע, - איזה, זה סיכרא שני"א וסיסרא שם ברנליו אל אוהל יעל אישת חבר הקני" (יוצאי חלציו של יתרו בן מצותם של עם האמוריקאני שקבלו בתוכם הנרדפים שברחו מפני השונא, הן כמה עם הספרדים מורדי אור, שוב אין אותה מצוה פוסקת מהם, והיא שעמדה להם עתה במלחמתם את הספרדים) לחליץ נגשים מיד עושקיהם כת, השפיל גאון עריצים, ולשבר זרוע גוי אכזרי אשר זקן ונער לא חמלו ונזר נצחון לעטרת תפארת בראשם סלה!

לבן חובה עלינו לשמור ולהוקיר חוקי המדינה בתורה במצוה ולהתפלל בעדה אל ה' כי בשלומה שלום לנו סלה.

בן אחי בני עמי מחוייבים אנהנו לקחת חלק בששון המדינה נגונה בצר לה—בעת שלום, ובעת מלחמה למסור נפשותינו על זה, נמי"ש רז"ל (במדרש פ"ד) וז"ל בשעה שאמר לו הקב"ה למשה לכה ואשלחך אל פרעה אמר לו רבון העולמים איני כול, מפני שקבלני יתרו ופתח לי פתח ביתו ואני עמו כבן, מי שהוא פותח פתחו לחבירו נפשו חייב לו (כלומר חייב למסור פשו עליו ואמר משה בן שאעפ"י שמסתכן לעניש בהפצרו בשליחות המקום ב"ה, מ"מ חייב לעשות כן לכבוד יתרו). וכן אתה מוצא באלוהו, בשעה שהלך אצל צרפית האלמנה, מת בנה, התחיל מתחנן ואומר "הגם על האלמנה אשר אני מתגורר עמה הרעותה להמית את בנה" (מלאכים א' י"ז 20), (הטיח דברים כלפי מעלה לאמור הרעותה כדי להציל את הילד) ובתיב "וישמע ה' בקול אליהו ותשב נפש הילד" נראה גם כי הקשה לדבר-מצאו דבריו הן בעיני הקב"ה באשר יוצאים מלב טהור לבן שמי' הקב"ה

למען תחזקנה ידיהם לעשות חיל (וזה להם דבר ה') בנו בתים ושבות, ונטעו גנות ואכלו את פריה, קחו נשים והולידו בנים ובנות ואת בנותיכם תנו לאנשים, ורבו שם ואל תמעטו. בדרך זה תלכו לטובת האומה בקומם העצמי!

אחרי כן בא להם דבר ה' להישידם בהנוגע אל המדינה אשר הגלו שמה לאמור, כי כל אשר יהיה לאל ידם לעשות לטובת העיר אשר הגלו שמה, דרשו טובתה. וזה: דרשו את שלום העיר אשר הגלתו אתכם שמה, והתפללו אל ה' בעדה, כי בשלומה יהיה לכם שלום.

אחי!

מיום שגלינו מארצנו זה 1830 שנה, ונתפורנו לארבע כנפות הארץ, לא קבלו אותנו שום אומה ולשון בסבר פ"י, ובזרועות פתוחות כעם (האמריקאני). העם הנאור הזה! ובראשם מושל מקסיב על דבר אמת הפרעזידנט האדוני ואשינגטון (וליועציו) חוקמו על מאת ההשגחה העליונה, למלאות דבר ה' ביד משה עבדו (שמות כ"ג 9) וגר לא תלחין ואתם ידעתם את נפש הגר ואהבתם את הגר, כי גרים הייתם (דברים י" 19). לא תסגור... אשר ינצל אלק... עמך יושב... בקרבך במקום אשר יבחר... בטוב לו לא תוננו (דברים כ"ג 17-16) "והילל פירש מה דסניא עליך להברך לא תעבוד! ולהבדת טובה להשגחה העליונה שפרק מעליהם עול זרים, והשכית קול נוגש מארצם (פתחו עם האמריקני קאני) שערי ארצם לכל אובר ונדה, לכל נגש ונענה ממשלת ערצים, והקקו חוקים טובים וישרים, לכל באי שעריה בלי חבדל דת ועם—חוקה אחת ומישפט אחד לגר ולאזרה הארץ, כלם יהנו מפריה וטובה, במלא רוחב ארצה בטוב בעיניהם, ועוד יתרה תעשה ממשלה, דלתי בתי חכמה ומלאכה פתוחים בארצה לרוחה לכל באי שעריה, גם תאיר באור ההשכלה משמש בצהרים לאזרה ולגה, לעשיר ואביון גם יחד.

לכן עפי' ד"ת תחזק מהימים אנחנו בני ישראל להרוש שלומה וטובה כל הימים.

ואלה דברי הספר

אשר שלח ירמיה הנביא מירושלים אל כל העם אשר הגלה נבוכדנצר מירושלים בבלה: כה אמר ה' צבאות אלהי ישראל לכל הגולה אשר הגלתי מירושלים בבלה: בנו בתים וישבו, ונטעו גנות ואכלו את פריהן, קחו נשים והולידו בנים ובנות, וקחו לבניכם נשים, ואת בנותיכם תנו לאנשים, ותלדנה בנים ובנות, ורבו שם ואל תמעטו, ודרשו את שלום העיר וגו'. (ירמיה כ"ט).

כידועה כבר היו בישראל כתות נזירים מקדם קדמתה: וכאשר חרב הבית בראשון, נראה כי רבו אז פרושין אשר אמרו להפריז על המדה לפרוש ולהנזר מכל חמדת התבל מכל וכל, וכנראה גם מבנות בתים לשבת בהם וקחת נשים, כעין שמצינו (במסכת בתרא דף ס' ע"ב) ת"ר משחרב הבית בשניה רבו פרושין בישראל שלא לאכול בשר ושלא לשתות יין (עוד שם). תניא א"ר ישמעאל בן אלישע, מיום שחרב בהמ"ק דין הוא שגנוזר על עצמנו שלא נאכל בשר ולא נשתה יין, ומיום שפשטה מלכות אדום שגזרין עלינו גזרות קשות, ומבטלין ממנו תורה ומצות, ואין מנחת אותנו ליכנס לשבוע הבן (פ"י למול את בנינו) דין הוא שגנוזר על עצמנו שלא לישא אשה ולהוליד בנים, ונמצא זרעו של אברהם כלה מאליו, לכן שלח הוא י"ת ע"י נביאו ירמיה לבני הגולה להזהירם מדרך זו, וצוה לדבר אל לבם דברים טובים ונחומים, לעוררם ולעודדם משפל מצבם,

דרוש להזכיר

מעללי אנשי חיל בני ארצות הברית.

בהצותם את המפדדים בשנת 1898,

אישר הדיו בקהל רב בבהכנס בני ישראל,

שיק בשלה שוב ייבט, שנת תרנ"ט לפ"ק.

הרב ר' אברהם עבצר הירשאוויטין.

הנה בק"ק בני קאטווארצק.

Residence: 160 Madison Street.

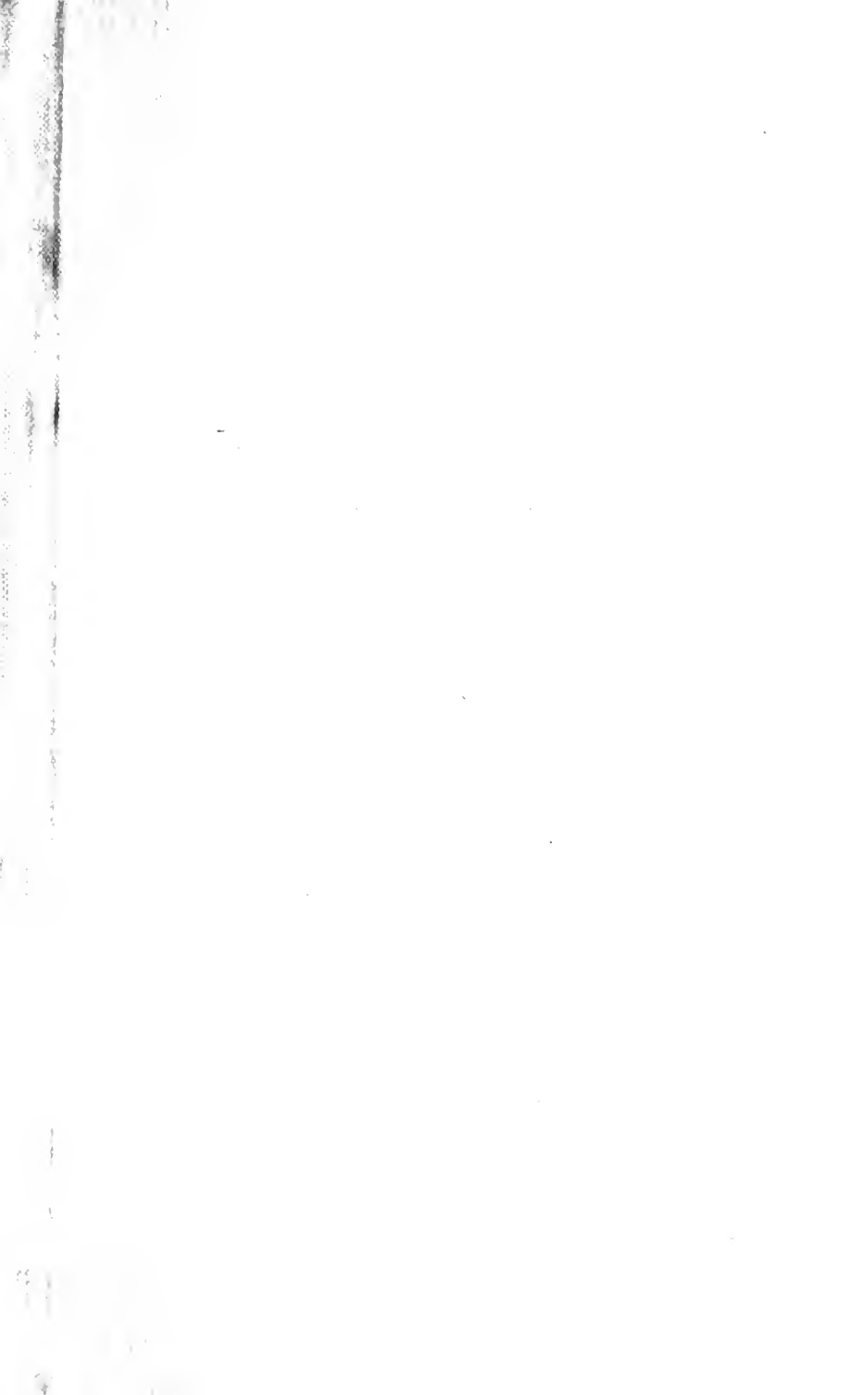
נרפס במצות הפרעידענט והקאמיטע דביהכנס הנ"ל.

13—15 פ"ק סט.

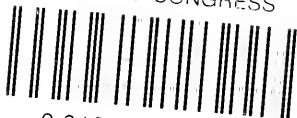
ניו יארק.

ברפוס א. שיינקאפף,

210 Clinton Street.



LIBRARY OF CONGRESS



0 013 902 272 5